

Poetes empenyats: ?Aixequen-vos de la tomba, beneïtots multimèdia...?

Com que l'extensió permesa és la que és, aquesta opinió és un fragment del post que vaig penjar divendres a anhel enorme, per si només en voleu fer un tast. La cosa va de lectures 'refrescants' d'estiu, com el llibre *Ningú ens representa* (Setzevents Editorial, 2011) -que va inaugurar la col·lecció Vents del Canvi-, escrit per Poetes Empenyats, entre els quals hi ha l'autora del vers del títol d'aquest post (dins "Himne del Rambo de la migdiada" de la *Missa pagesa...* de **Dolors Miquel**).

Poetes empenyats és la manera de, al llibre, no signar ni la portada ni cap poema amb els noms i cognoms de cada poeta (tot i que sí que surten citats a l'inici i alguns podrien ser reconeixibles, com... "Foc a la trampa!", de **Blanca Llum Vidal**; "La llibertat", de **David Caño**, o "Poema amb la i", crec que de **Núria Martínez Vernis...**), i fan un recull col·lectiu, que vol ser unitari en la diversitat, tot responent a la crida del 15-M de no representativitats de cap mena, allò de: ?Som anònims però sense nosaltres això no existiria, ja que nosaltres movem el món...'.

Per als més devots dels empenyats o indignats, aquí teniu una oració laica (de fet, el seu ?sursum corda' -'aixequen els cors, aixequen els culs'- es podria sumar a l'imaginari punk de les **PuSSY RiOt**, les tres noies russes condemnades que amb el seu grup van entrar a un presbiteri amb el cap cobert amb passamuntanyes de diversos colors i, davant l'altar, van interpretar l'oració punk "Santa Mare de Déu fes fora Putin"; però la més nostrada *Missa pagesa* l'han representada als teatres la companyia Nozomi 700, i malauradament no corre tant per internet, ni les grans estrelles internacionals se sumen a la seva denúncia...):

"Himne del Rambo de la migdiada"

Aixequen els culs de les cadires, fills de la gran truja!

Aixequen els cossos dels sofàs, cabrons endormiscats!

I, si no podeu perquè esteu sobrealimentats de vitamines,

camineu amb el sofà al cul, rambos de la migdiada,

com un cargol, acabronats, com un cargol carregueu la casa.

Aixequen-vos de la tomba, beneïtots multimèdia,

llatzerosos consumidors del somni nord-americà.

I sortiu, sortiu d'aquest claustre, d'aquesta gran catedral,

homes de clausura del segle 21. Homes clausurats.

Mengeu el misteri de l'excrement,

sigueu expulsats de l'intestí materialista

de la panxa del bou del dòlar.

Aixequeu els culs de les fofes mentides, fills de la gran truja!

Oloreu l'aire contaminat per la vostra merda.

Rebolqueu-vos-hi com porcs, a la bassa de la vida.

Rebolqueu-vos-hi.

Anem...

A més d'altres fragments de la missa escenificada, podeu veure aquesta oració just al minut 3.49 en aquest vídeo:

Dins els 'poetes empenyats' hi ha noms que han omplert hores de recitals a tot el territori, entre altres: **Amat Baró, Andreu Subirats, Carles Hac Mor, Carles Rabassa, Esteve Plantada, Ivette Nadal, Jaume C. Pons Alorda, Joan Josep-Camacho Grau, Joan Vinuesa, Maria Cabrera, Martí Sales, Martina Escoda, Roc Casagran, Víctor Obiols**... De la setentena de noms que hi apareixen, segurament és **Casasses**, recent Premi Nacional de Literatura, qui coneix i segueix tothom... Jo mateixa el conec des de fa anys (com vaig explicar llargament al blog de la poc-moderna allà enllà del 2009).

Aquest estiu parlava amb la pintora **Neus Dalmau** -entusiasta de **Jacint Verdaguer** i que ha fet algunes *performances* i recitals amb **Casasses**- i em comentava lo contenta que estava del premi que li han atorgat, perquè se sentia reconeguda també en el guardó, com si aquest fos col·lectiu, a tots aquells que han fet cultura al carrer (no només a "la que depèn d'una conselleria o d'un ministeri", que diu també **Casasses**).

Crec que pocs intel·lectuals catalans dels últims anys han pogut tenir rere seu una munió tan eclèctica de seguidors -el mateix passa amb **Pere Camps**, director del Festival BarnaSants i Premi Nacional de Música d'enguany- com l'ha tingut **Enric Casasses**, i pocs coneixen la vida cultural als Països Catalans havent-ne trepitjat gairebé cada racó. Per això i evidentment per l'obra poètica que ha escrit i de vegades publicat (no està publicat tot el que recita, ni està recitat tot el que publica), crec que el Premi a la seva trajectòria té molt de sentit, per la feina que ha fet a l'hora d'estimar la llengua i els seus autors (inclòs ell mateix és clar). Tot i que el millor premi és veure, com dimarts passat, la plaça Rovira plena de gom a gom escoltant el tàndem **Casasses-Comelade**, i que com sempre tan bé ens retrata el company **Xavier Mercadé**.

Ara bé, com sempre en aquest país hi ha molt soroll... (per no res?). Fins i tot els que sempre havien aspirat al Premio Nacional de Literatura ara pretenen aspirar al Premi Nacional de Literatura. Em sona la mateixa cançoneta, d'allò que la música en català està més subvencionada i blablabla... Però ara resulta que l'aixeta s'està tancant. Tothom busca fonts on beure desesperadament i ja sense filar prim en res. Crec que hem de defensar el que és nostre, no per resistencialisme, sinó per visualització i projecció. Fins i tot després del fenomen **Manel**. Perquè, tot i que també seguirem la feina d'artistes catalans que canten en altres llengües i que ens interessin com **Love of Lesbian** o **The New Raemon**, és necessària la feina que fem a l'Enderrock de donar més joc als que canten en català i el que no em canso de dir: un grup o artista català que canta en castellà té molts més aparadors (i mercat) que un grup català que canta en català. Encara...

PS: **The Mamzelles** també han musicat un poema de la poeta **Dolors Miquel**, en aquest cas "La dona que mirava la tele"... ('m'ho podien canviar tot menys l'ànima...').

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=5DVMY8KaZqw>

